

«Υπακοή και πνευματικός αγώνας» μέρος β´ (τελευταίο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΟΜΙΛΙΑ Ζ

Οι πόλεμοι δέν είναι κακοί. Ο πόλεμος δεν σημαίνει καταστροφή· είναι ένα ερέθισμα, για να ξυπνήσουμε, για να αντισταθούμε, για να στεφανωθούμε, για να μας επαινέσουν οι άγγελοι στον άλλο κόσμο. Η δουλειά, το μεροκάματο δεν κάνει κακό στον εργάτη, αλλά μάλλον του γεμίζει την τσέπη από χρήματα. Κι εμείς, αν θέλουμε να πλουτίσουμε ψυχικά, να δεχόμεθα τους πειρασμούς σαν πόλεμο, σαν ερέθισμα, για να παλέψουμε με τον κακό δαίμονα του πάθους, της αδυναμίας, για να νικήσουμε και χάριτι Θεού να προχωρήσουμε. Διότι αν δεν νικήσουμε ένα πειρασμό, θα μας δέρνη σ όλη την ζωή μας. Θα τον σέρνουμε από πίσω μας σαν ένα βρώμικο αντικείμενο. Γι αυτό επιτρέπει ο Θεός να έρχονται οι πόλεμοι· για να νικήσουμε και να απαλλαγούμε από τα άτιμα πάθη που βρωμίζουν την ψυχή. Ο καθένας μας το αισθάνεται αυτό, όταν ένα πάθος τον πολεμά, διότι αισθάνεται τη βρωμιά του πάθους, του διαβόλου. Ενώ όταν είναι απηλλαγμένος, καθαρός και αγνός, αισθάνεται την ευωδία της καθαρότητας και αγνότητας.

Όπως με ένα ρούχο που φοράει ο άνθρωπος και είναι βρώμικο, μυρίζει επάνω του, το βλέπει, το συχαίνεται, δεν νοιώθει καλά και θέλει να το αποβάλει. Όταν όμως το πλύνει, το σιδερώσει και το φορέσει και μυρίζει σαπούνι, καθαρότητα, το χαίρεται και δεν θέλει να το βγάλει. Έτσι και με τα πάθη νοιώθουμε ψυχικά.

Όταν δεν βιάζεται ο άνθρωπος, η ζωή του είναι τυραννισμένη, γιατί υποφέρει από το ένοχον της συνειδήσεως για την υποχώρησι και νοιώθει δυστυχισμένος μέσα του. Ενώ όταν αγωνίζεται, νοιώθει ευτυχία, νοιώθει χαρά, νοιώθει ότι πράγματι η πνευματική ζωή περικλείει μέσα της ζωντανά θείας χάριτος.

Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να εφαρμόσουμε αυτό που με συμβούλεψε ο Γέροντάς μου κατ' αρχάς. Προσπαθείστε κι εσείς για το δικό σας όφελος, για την δική σας μεγάλη επιτυχία, την επιτυχία του ουρανού, όσο είναι δυνατόν να μη λυπήσετε τον Θεό παρακούοντας στις συμβουλές και στις εντολές που σας δίνω. Εγώ δεν έχω κανένα όφελος είτε από την πρόοδο, είτε από την αποτυχία σας. Εγώ είμαι απλώς κοντά σας, να σας βοηθώ δωρεάν, για την αγάπη του Χριστού, να προχωρήσετε, να φθάσετε να γνωρίσετε τον Θεό, όπως έχει. Ένας δάσκαλος πληρώνεται και είναι αναγκασμένος να διδάσκη και να υπομένη κάποιες αταξίες των παιδιών. Αλλά εδώ δεν έχουμε το ίδιο· εδώ όλα γίνονται δωρεάν, όλα για την αγάπη του Θεού και την αγάπη του πλησίον. Ο,τι λέγεται σαν εντολή και σαν νουθεσία, είναι απλώς και μόνον για να ωφεληθήτε, να νικήσετε τον πειρασμό και τα πάθη και να φθάσετε στον Θεό.

Επομένως είναι μεγάλο κέρδος σας το να «**ποντάρεστε**» σ' αυτό και να πείτε:«**Πρέπει να αγωνισθώ, να μη λυπήσω τον Θεό δια του Γέροντος, αλλά να ευχαριστήσω τον Θεό εφαρμόζοντας αυτά τα οποία νουθετούμαι απ' αυτόν τον άνθρωπο, ο οποίος έχει μπη σ' ένα πολύ δύσκολο ζυγό για την αγάπη του Θεού και για την αγάπη την δική μας. Ας προσπαθήσω να τον αναπαύσω, για να αναπαύσω τον Θεό, να με δη προχωρημένο πνευματικά, να με βλέπη να αγωνίζωμαι, να αντικρούω σωστά, κι ας έχω τα πάθη και τις αδυναμίες μου· κι αυτό είναι μεγάλο κατόρθωμα**».

Ένας πνευματικός άνθρωπος λοιπόν, ένας οδηγός, ο οποίος γνωρίζει καλά τα πράγματα, όταν βλέπη να αγωνίζεται ένας υποτακτικός του, ξέρει ότι μετά από τον αγώνα, οπωσδήποτε θα δεχθή την Χάρι του Θεού. Αποκλείεται να μη δεχθή την Χάρι του Θεού. Και κατά κάποιον τρόπον προβλέπει και πόση Χάρι θα πάρη.

Λοιπόν κακό δεν είναι το ότι έχουμε πολέμους, κακό είναι, όταν εμείς δεν αντιπολεμούμε καλά. Να βρεθούμε αγωνιζόμενοι, να χτυπάμε τα πάθη, να εξομολογούμεθα ειλικρινά, να μην έχουμε κρατούμενα μέσα στην ψυχή μας, διότι αυτά τα κρατούμενα γίνονται σφήνα, από όπου χώνεται ο διάβολος μέσα στην ψυχή και από κει κάνει το ανατίναγμα, την κατάρρευσι του πνευματικού σπιτιού του ανθρώπου. Αν έπεσαν άνθρωποι στον πνευματικό αγώνα, ήταν γιατί μέσα τους άφησαν κατάλοιπα. Δεν είχαν στην ζωή τους ειλικρινή εξομολόγησι, δεν έκαναν βαθιά τομή στην ψυχή τους, δεν έβγαλαν και τις παραμικρές ρίζες που είναι βαθιά ριζωμένες μέσα στην καρδιά, δεν φάνηκαν ειλικρινείς απέναντι του Θεού και του Γέροντος· δεν φρόνησαν σωστά, παραφρόνησαν και γι' αυτό έγινε το ναυάγιο κι έπεσε το οικοδόμημά τους.

Ο υποτακτικός, όταν είναι ειλικρινής απέναντι του Γέροντος κατά πάντα, δεν είναι

δυνατόν να πέση. Κι αν καμμιά φορά ζαλιστή επάνω στον αγώνα, αυτό είναι πολύ φυσικό. Και ο Χριστός μας σηκώνοντας τον Σταυρό, γονάτισε κάτω από το βάρος του Σταυρού και βρέθηκε ο αγαθός Κυρηνάιος που Τον ελάφρωσε σηκώνοντάς τον. Έτσι κι εδώ· επάνω στον αγώνα ενδεχομένως να γλυστρήσει κάποτε, να ζαλιστή, να ακουμπήσει λίγο στον τοίχο. Θα τον πιάσει, θα τον σηκώσει ο Γέροντας, θα του ρίξει λίγο νερό δροσερό, θα τον συνεφέρει, θα τον χτυπήσει στις πλάτες, θα του πη: **«Προχώρα, μη φοβάσαι»**. Ιδού, τον βλέπεις κατόπιν να προχωράει προς κατάληψιν του υψώματος.

Γι αυτό είναι μεγάλη ευλογία Θεού να πετύχει ο άνθρωπος έναν οδηγό στην ζωή του, διότι βρίσκει, μπορώ να πω, τον μεγαλύτερο θησαυρό και την μεγαλύτερη ασφάλεια. Όταν κανείς δεν είναι ασφαλής σε κάτι που επιχειρεί, είναι αποτυχημένος. Αν δεν έχει ασφάλεια στην ζωή του, είναι ξεκάρφωτος, είναι ετοιμόρροπος, ανά πάσαν στιγμήν είναι σε επικίνδυνη θέση. Ο άνθρωπος όμως που έχει ασφάλεια είναι σίγουρος. Την ασφάλεια ο υποτακτικός την έχει, όταν βρει πνευματικό οδηγό, που γνωρίζει τον δρόμο, και πιστεύει, ότι εφ' όσον τον γνωρίζει, κι εκείνον θα τον οδηγήσει με σιγουριά στο τέλος. Και το τέλος ποιό είναι; Είναι να πετύχει, να βρει τον Θεό. Κι όταν βρει κανείς τον Θεό, βρήκε το παν, βρήκε την απέραντη ευτυχία του, ενώ ο άνθρωπος που δεν γνώρισε τον Θεό, είναι δυστυχής.

Είμεθα παιδιά του Θεού και δεν γνωρίζουμε ποιός είναι ο Θεός μας. Έχουμε Ουράνιον Πατέρα και δεν τον γνωρίζουμε στην πραγματικότητα. Τον πιστεύουμε ότι είναι Πατέρας μας, αλλά η καρδιά δεν το ομολογεί, δεν το έχει γευθή, τα ψυχικά μάτια δεν τον έχουν ιδεί αυτόν τον Πατέρα. Αν βλέπαμε ποιόν Πατέρα έχουμε, σαν τρελλοί θα φωνάζαμε, από μια απέραντη ευτυχία για ένα εύρημα μεγίστης αξίας. Είμεθα παιδιά ενός φοβερού Πατέρα, υπό την έννοια ότι αυτός ο Πατέρας είναι φοβερός στον πλούτο και στα χαρίσματα. Όσο κανείς επιχειρεί να μιλήσει για αυτόν τον Πατέρα χάνει τα λόγια του. Όπως πλησιάζει ένα φως κι όσο το πλησιάζει, τα μάτια του θαμπώνουν, τυφλώνονται από το φως και δεν βλέπει τίποτε, έτσι ακριβώς, όσο πλησιάζει κανείς τον Θεό, χάνει πλέον τα λόγια του, δεν μπορεί να μιλήσει για Αυτόν. Είναι μεγάλη δυστυχία να έχουμε έναν τέτοιο Πατέρα κι εμείς να ευρισκώμεθα σε τόση πνευματική φτώχεια, σε τόση ψυχική δυστυχία, να μη νοιώθουμε την αγάπη Του και την ευτυχία Του.

Μα, γιατί πλασθήκαμε; Δεν μας έπλασε ο Θεός, απλώς διότι θέλησε να δείξει ότι έχει την δύναμη να φτιάξει ανθρώπους, δημιουργήματα. Μας έφερε στο είναι, για να είμαστε όντα, που θα νοιώθουν την ευτυχία Του και θα απολαμβάνουν τον εαυτόν Του. Έπλασε μακάρια πλάσματα και δημιουργήματα, για να ευτυχούν. Όμως εμείς χάσαμε τον προορισμό μας με την παρακοή που του κάναμε και

φθάσαμε να παραγνωρίσουμε τελείως τον φυσικό Πατέρα και να αγαπούμε τόσα άλλα πράγματα και τον Θεό να μη Τον αγαπούμε καθόλου. Εάν αγαπούσαμε τον Θεό, θα φυλάγαμε τις εντολές Του.

Αυτή, λοιπόν, η υπακοή στον εκπρόσωπο του Θεού, αυτή η ψυχική ανάπαυσί του έχει σαν σκοπό την ασφάλεια για τον υποτακτικό, για την καθοδήγησί του προς την ανεύρεσι του Θεού Πατέρα, την ανεύρεσι της πανευτυχίας του. Επομένως η αξία της ευρέσεως ενός οδηγού είναι απεριόριστη· και όταν κανείς έχη συνειδητοποιήσει ότι ο Θεός του έδωσε αυτόν τον οδηγό, αλλά βλέπει ότι ακόμη δεν κατώρθωσε να τον εκτιμήση, νοιώθει πολύ μειονεκτικά μέσα του. Αυτή όμως η αναγνώρισι θα του δώση την δύναμι να ανανεύση, να σηκωθή, να ξυπνήση και να αναλάβη έναν καινούργιο αγώνα για να τακτοποιήση αυτήν την εκκρεμότητα, διότι δεν γνωρίζει την ώρα και την στιγμή της αναχωρήσεως.

Επί παραδείγματι, νουθετεί ο οδηγός, ο Γέροντας:

«Παιδί μου, να λες την προσευχή· να μη ξεχνάς καθόλου το όνομα του Θεού, λέγε το, μνημόνευέ το· κι αν δεν μπορής νοερώς, πες το με το στόμα σιγανά, με λίγη φωνούλα, να ακούγεται η προσευχή. Δεν θα την καταλαβαίνης στην αρχή, θα φεύγη ο νους, θα γυρίζη εδώ κι εκεί, αλλά από το να αργολογής η να σκέφτεσαι ο,τιδήποτε άλλο, είναι καλύτερα να λέγεται η ευχή. Και ο πειρασμός την ακούει την ευχή, αλλά κι ένας αδελφός δίπλα σου ωφελείται, κι αυτός που ίσως να σκεφτόταν ένα άσχετο πράγμα. Γι αυτό, όταν εργαζώμεθα η κάνουμε ο,τιδήποτε, να ψιθυρίζουμε την ευχούλα.

Όταν έλεγε την ευχή μία κοπέλλα από την Μικρά Ασία, έβλεπε τον άγγελό της δίπλα της. Όταν δεν την έλεγε, δεν τον έβλεπε. Αυτό της έδωσε την ώθησι να λήη την προσευχή και κατώρθωσε να τη λήη συνέχεια, για να είναι ο άγγελος δίπλα της».

Να, μια συμβουλή του Γέροντος, μια υπακοή, που μπορούμε να κάνουμε, για να αναπαύσουμε την ψυχή του. Έτσι γίνεται και με τις άλλες νουθεσίες και κατηχήσεις που γίνονται εδώ.

Επίσης να πολεμούμε τους λογισμούς μας. Όταν έρθη η εικόνα η αμαρτωλή, που φέρνει ο σατανάς, από κάτι που γνωρίσαμε, που ακούσαμε, που είδαμε, πρόσωπο, πράγμα, είδωλο και μας ερεθίζη το πάθος, να τη διώχνουμε αμέσως. Μόλις αντιληφθούμε ότι πηγαίνει αυτός ο ζωγράφος ο κακός να ζωγραφίση με τα πινέλλα του αυτήν την εικόνα, το είδωλο, αμέσως εμείς με την προσπάθεια να τον διώχνουμε, να του πετάμε τα πινέλλα και τα χρώματά του πέρα, να μη προφθαίνη

να κάνη εικόνα, και παράλληλα η προσευχή «**Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με**» και η προσοχή θα είναι η καλή αρχή για να μη το καλό θεμέλιο.

Τα πάθη ξεκινούν από τις πέντε αισθήσεις και στην συνέχεια από την φαντασία του ανθρώπου. Όποιος επιμελήθηκε την φαντασία του και την προφύλαξε από τις εικόνες τις αμαρτωλές, τελείωσε το θέμα του· από κει και πέρα αρχίζει η πρόοδος. Καθάρισε την φαντασία του; Καθάρισε τους λογισμούς του με τον Θεό και τον διάβολο. Οι νηπτικοί Πατέρες εδώ έδωσαν την μεγαλύτερη προσοχή. Το επίκεντρο της νηπτικής εργασίας είναι το φανταστικό του νοός. Όταν ο νους καθαρισθή από τις εικόνες και τις φαντασίες, έχει προετοιμάσθη για να δεχθή την εικόνα του Θεού. Όταν θέλουμε κάτι να ζωγραφίσουμε, καθαρίζουμε καλά αυτό το χαρτί, αυτό το ξύλο, από ο,τι μούτζούρες έχει επάνω, το κάνουμε λευκό, και μετά παίρνουμε το σχέδιο και το μολύβι κι ερχίζουμε να σχεδιάζουμε αυτό που θέλουμε. Έτσι πρώτα θα καθαρίσουμε, Χάριτι Θεού, τον νου μας και τότε ο Θεός θα μας δώσει το σχέδιο. Τότε ο Θεός με την βοήθειά Του κι εμείς με τη θέλησί μας, θα μπορέσουμε να ζωγραφίσουμε εικόνες θείες μέσα στον νου και την ψυχή μας.

Ας προσπαθήσουμε, Πατέρες μου, να αγωνισθούμε λίγο περισσότερο. Είναι πολύ απλό το θέμα, αλλά χρειάζεται προσπάθεια από μέρους μας κι ο Θεός είναι έτοιμος. Οι άγιοι στον ουρανό πρεσβεύουν, μας προσεύχονται, γιατί η Χάρις του Θεού μας βοήθησε να βρεθούμε στον δικό τους δρόμο. Πέρασαν κι αυτοί πειρασμούς, θλίψεις, «**σκαμπανεβάσματα**». Έχουν τεράστια πείρα και γνωρίζουν πως είμαστε αδύναμοι εμείς οι σημερινοί άνθρωποι στο να αγωνισθούμε καλά. Γι αυτό μας προσεύχονται επάνω και παρακαλούν τον Θεό να μας βοηθήση να μη χάσουμε τον σκοπό και τον προορισμό μας.

Ας ελπίσουμε, ότι εφ' όσον έχουμε τις πρεσβείες και τις προσευχές των αγίων μας, θα μας βοηθήσουν ο Θεός κι αυτοί, να βάλουμε έστω και τώρα καλή αρχή. Αμήν!

Τέλος και τω Θεώ δόξα!

Από το βιβλίο: “ Η τέχνη τής σωτηρίας”

Γέροντος Εφραίμ Φιλοθείτου

Έκδοσεις Ιεράς Μονής Φιλοθέου Άγιον Όρος

Τόμος α

Κεντρική διάθεση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr